

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2023
ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ (Μτθ. δ' 12-17)
8 Ιανουαρίου 2023

Ὁ Ἰησοῦς ἀρχίζει τὸ κήρυγμά του προτρέποντας σὲ μετάνοια, ὥστε νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ «μετανοεῖτε ἥγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ὄντως, ἡ μετάνοια καὶ ἡ συναίσθησις τῆς ἀμαρτωλότητάς μας, ἀποτελεῖ τὴν βάση τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς σωτηρίας.

Στὸν δρόμο τῆς ζωῆς προβάλλουν μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους δύο ἐπιλογές. Ἡ πλατεῖα ὁδός, ἡ γεμάτη ἀνέσεις καὶ εὐκολίες καὶ ἡ στενή, τῆς ὁποίας τὸ πέρασμα συνοδεύεται ἀπὸ θλίψεις. Ἡ ἐπιλογή τῆς μίας ἢ τῆς ἄλλης ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ αὐτεξούσιό μας, δηλ. ἀπὸ τὴν ἐλευθερία μας. Συμβουλές καὶ προτροπές εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῶμε ἀπὸ πολλούς, ὅμως, στὴν ἐξουσία καὶ στὴ θέλησή μας ἔγκειται τελικὰ νὰ ἀποφασίσουμε τὴν ὁδὸ πὺν θὰ ἀκολουθήσουμε.

Ἡ ἐπιλογή τῆς στενῆς ὁδοῦ σημαίνει τὴν ζωὴ τῆς μετανοίας. Ὅσο μεγάλες καὶ φοβερές καὶ νὰ εἶναι οἱ ἀμαρτίες μας, ἐκμηδενίζονται μπρὸς τὸ πέλαγος τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ, ἐφόσον βέβαια ἐμεῖς προσπαθήσουμε νὰ παύσουμε νὰ ἐπιτελοῦμε τὸ κακὸ καὶ καταφύγουμε, μὲ ταπείνωση καὶ συντετριμμένη καρδιά, στὸ μυστήριον τῆς ἐξομολόγησης. Ἡ δική μας εἰλικρίνεια, συντριβὴ καὶ ταπείνωση, κάμπει τὸν ἀγαθό, φιλάνθρωπο καὶ εὐδιάλλακτο Θεό, ὥστε νὰ μᾶς σπλαχνιστεῖ καὶ νὰ μᾶς συγχωρέσει. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ βασιλεὺς Δαβὶδ. Ἡ καταφυγὴ στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἔδωσε τὴν ἄφεσιν στὸν ταπεινὸ ἀμαρτωλό. Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ μὲ τὸν ληστή, ὅπου ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἀμαρτωλότητάς του καὶ ἡ συνεπακόλουθον ταπείνωση, προκάλεσαν τὸν οἶκτον τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ τὸν εἰσαγάγει πρῶτον στὸν Παράδεισον. Ἔργα ἀγαθὰ δὲν εἶχε ὁ ληστής, παρὰ μόνο ἀμαρτίες καὶ κακότητα. Ὅμως διακρινόταν ἀπὸ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀμαρτίας του,

ἀλλὰ καὶ τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ κέρδισε τὴ μακαριότητα τοῦ Παραδείσου.

Ἀντιθέτως, ὅταν ἀπουσιάζει ἡ συναίσθησις τῆς ἀμαρτωλότητας καὶ ἐπιμένουμε στή χωρίς ντροπή ἀμαρτία, μοιάζουμε μὲ τοὺς χοίρους, οἱ ὅποιοι δὲν θέλουν καὶ δὲν μποροῦν νὰ σηκώσουν τὸ κεφάλι τους ἀπὸ τὸ βόρβορο καὶ τὴ δυσωδία, διότι οἱ ἀκαθαρσίες, μέσα στὶς ὁποῖες ζοῦν, τοὺς προσφέρουν ἡδονὴ καὶ εὐχαρίστησις. Τὸν οὐρανὸ τὸν βλέπουν μόνο ὅταν φτάσει ἡ ὥρα τῆς μάχαιρας, ὅταν δηλαδὴ τοὺς γυρίσουν ἀνάποδα γιὰ νὰ τοὺς σφάζουν. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι παραμένουμε ἀμετανόητοι, μέσα στὸ βόρβορο τῆς ἀμαρτίας, μὴ θέλοντες νὰ ἀναβλέψουμε στὸν οὐρανό. Παραμένουμε μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ χαιρόμαστε μὲ κάθε τὶ τὸ ἀμαρτωλό, μίση, φθόνους, ἡδονές, πορνείες, φαγοπότια καὶ ἀσέβειες. Χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ χορτάσουμε ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, ἀναλώνουμε τὴ ζωὴ ἀναζητῶντας τρόπους ἡδονῆς καὶ παροδικῆς εὐτυχίας.

Ἡ τραγικότητα ὅμως μᾶς ἀποκαλύπτεται ὅταν ψάχνοντας ἡδονὲς παραμένουμε ἐσωτερικὰ ἄδειοι. Τὶς ἀμαρτωλές συνήθειές μας, τὶς διακόπτουμε μόνο ὅταν μᾶς συναντᾷ ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ φυσικὴ ἀδυναμία. Τότε μπορεῖ νὰ θυμηθοῦμε τὸν Θεὸ καὶ νὰ μετανοήσουμε. Ἐὰν ὅμως μᾶς προφτάσει ὁ θάνατος, ἡ πλατεῖα ὁδός, ἡ γεμάτη χαρὰ καὶ ἡδονή, δὲν θὰ καταλήξει στὴν αἰωνιότητα τῆς ζωῆς μας, ἀλλὰ στὴν αἰώνια τιμωρία. Ἐκεῖνες τὶς στιγμὲς δὲν θὰ ὑπάρχει ἡ δυνατότητα μετάνοιας.

Ἀδελφοί μου, ὁ παρὼν καιρὸς προσφέρεται γιὰ ἀλλαγὴ τρόπου ζωῆς. Ὁ χρόνος ποὺ ξεκινᾷ γίνεται χρῆμα στὰ χέρια μας γιὰ νὰ ἐξαγοράσουμε τὴν ζωὴ μας. Μόνο τὸ τώρα μᾶς προσφέρεται ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ νὰ μετανοήσουμε, νὰ ἐξομολογηθοῦμε καὶ νὰ ζητήσουμε τὸ ἔλεός Του γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας. Ὁ καθένας μας ἄς ἀναλογιστεῖ τὴν παροῦσα καὶ τὴν μέλλουσα πραγματικότητα, ὥστε διακρίνοντας τὸ βαθύτερο καὶ οὐσιαστικὸ συμφέρον του, νὰ ἐπικαλεστεῖ τὴ Χάρη καὶ τὴν μακροθυμία τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς Βασιλείας Του, δηλαδὴ κοινωνὸς τῆς ὄντως ζωῆς.

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2023
ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιζ΄ 12 -19)
15 Ιανουαρίου 2023

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ἀδελφοί μου, μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀνέκει σὲ κανένα ἀποκλειστικά. Εἶναι Θεὸς ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀνεξάρτητα ἐὰν αὐτοὶ τὸν γνωρίζουν ἢ τὸν ἀγνοῦν. Πολλὲς φορές αὐτοὶ ἐπιδεικνύουν τέτοια πίστη, ἀγάπη, ζῆλο καὶ τέτοια εὐγνωμοσύνη, πού ὑπερβαίνουν κατὰ πολὺ τὴν ἠθικὴ ποιότητα καὶ τὴν ἀρετὴ αὐτῶν πού θεωρητικὰ μόνο γνωρίζουν τὸν Θεὸ καὶ τὸν νόμο Του. Αὐτὸ ἔκανε καὶ ὁ θεραπευθεὶς λεπρὸς, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἀλλογενής, ὡς Σαμαρείτης, ἐπιστρέφει γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Κύριο. Οἱ ὑπόλοιποι ἑννέα, Ἑβραῖοι στὴν καταγωγὴ, ἀποδεικνύονται ἀγνώμονες στὸν εὐεργέτη τους.

Εἶναι πολὺ σημαντικὸ νὰ προσέξουμε ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν περιορίζει τὴ φροντίδα καὶ τὸ ἔλεός Του μόνο στοὺς Ἰουδαίους. Οἱ ἴδιοι ὅμως, ὅπως καὶ ἐμεῖς πάντα, δὲν μποροῦσαν νὰ κατανοήσουν ἐπ' οὐδενὶ καὶ νὰ ἀποδεχτοῦν ὅτι καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτούς. Αὐτὴ ἡ ἀντίληψη τοὺς ὀδηγοῦσε στὸ νὰ βλέπουν μὲ ὑπεροψία κάθε ἀλλογενῆ, θεωρώντας ὅτι πλησίον τους καὶ ἄρα ἀποδέκτης τοῦ ἔλεους καὶ τῆς φροντίδας τους, ἦταν μόνο οἱ ὁμοεθνεῖς τους καὶ κυρίως οἱ ἐνάρετοι.

Ὅμως ὁ Χριστὸς μὲ τὴν Ἐνανθρώπησή Του βεβαιώνει ὅτι δὲν ὑπάρχουν ὄρια στὴν ἔννοια τοῦ πλησίον, οὔτε περιορισμοὶ στὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Τοῦτο πολὺ ἀπλὰ σημαίνει ὅτι ἐὰν ὁ κάθε ἄνθρωπος κατανοήσῃ ὅτι ὀφείλει πρωτίστως νὰ προσφέρει ἀγάπη καὶ ὄχι μόνο νὰ τὴν ἀπαιτεῖ, τότε ἡ ἀγάπη του θὰ εἶναι ἀπεριόριστη καὶ θὰ ἐκτείνεται πρὸς ὅλους.

Ὅποιος ἀγαπᾷ μόνο τοὺς οἰκείους του καὶ τοὺς ὁμοεθνεῖς του καὶ ὅλους ὅσους διακρίνονται γιὰ τὴν ἠθικὴ τους τελειότητα, τότε αὐτὸς συμπεριφέρεται ἀνθρώπινα. Ὅποιος, ὅμως, δὲν διακρίνει συγγένεια καὶ φιλία καὶ ἁμαρτωλότητα καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἀγκαλιάζει τοὺς πάντες, συμπεριφέρεται θεϊκά. Ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄλλο προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀγαθὴ διάθεση καὶ τὴν ὀρθὴ τήρηση τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ἀπὸ συναισθηματισμοὺς καὶ συμφέροντα. Αὐτὸς πού ἀγαπᾷ χωρὶς προϋποθέσεις

μιμείται τελικά τὸν ἀγαθὸ καὶ φιλόνηρωπο Θεό, ὁ Ὅποιος μὲ τὴν Ἐνανθρώπησή Του ὑπέδειξε στοὺς ἀνθρώπους τὴν καινὴ ἐντολὴ «ἀγαπατε ἀλλήλους».

Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι «προσωπολήπτης», κατὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὁ ὅποιος μετὰ τὸ ἀποκαλυπτικὸ ὄραμα στὴν Ἰόππη κατανόησε τὴν ἰσότητα καὶ τὴν ἴση ἀξία ὅλων τῶν ἀνθρώπων μπροστὰ στὸ Θεό. Δὲν ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς πρὸ πολὺ κάποιον ἐπειδὴ ἀνήκει σὲ συγκεκριμένη ἐθνότητα, ἀπορρίπτοντας ἄλλον ἐπειδὴ ἀνήκει σὲ διαφορετικὸ ἔθνος. Τὸ κριτήριον ἀποδοχῆς τῶν ἀνθρώπων εἶναι πάντοτε ἡ ποιότητα τῆς πίστεως στὸν Θεὸ καὶ ἡ χρηστότητα, ἡ συμπάθεια καὶ ἡ φιλονηρωπία πρὸς τὸν συν-ἀνηρωπο, ἀκόμα καὶ ὅταν αὐτὸς εἶναι ἀμαρτωλός, ἢ ἀνήκει σὲ ἄλλη θρησκεία ἢ εἶναι ἐχθρός.

Ἡ γνώση τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀνώφελη ὅταν δὲν ἐκφράζεται μὲ ἔργα ἀγάπης καὶ ἀφοῦ δὲν βοηθᾷ τὴ σωτηρία τοῦ πλησίον, δὲν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα οὔτε τὴν δική μας.

Ἀντίθετα ὅταν μὲ ταπεινὴ καταφέρουμε νὰ ὑπερβῶμε τὸν ἀτομοκεντρισμὸ μας, τότε ἀπελευθερωνόμαστε ἀπὸ τὴν φυλακὴ τοῦ ἑαυτοῦ μας, συναντοῦμε τὸν κάθε ἀδελφὸ πού μᾶς ἔχει ἀνάγκη καὶ γινόμαστε μὲ ἔργα χρήσιμοι γιὰ αὐτόν.

Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα λεπτῶν ἀποτελεῖ ἡχηρὸ μῆνυμα πρόσληψης καὶ ἀποδοχῆς τοῦ ἄλλου, ἀνεξαρτήτως ἠθικῆς ποιότητας ἢ ἐθνικῆς ἐτερότητας. Ὁ ἀνηρωπος μέσα ἀπὸ τὴ σχέση μὲ τὸν συνάνθρωπό του σὲ μία κοινωνία ἀγάπης, ἀλληλοβοήθειας καὶ προσφορᾶς, μπορεῖ νὰ βιώσει τὴν κοινωνία του μὲ τὸν Θεό, πού εἶναι ὁ στόχος καὶ τὸ ζητούμενο τῆς ζωῆς.

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2023

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιθ΄ 1-10)

22 Ιανουαρίου 2023

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀναφέρεται στὴ συνάντηση τοῦ Ζακχαίου μὲ τὸ Χριστό. Ὁ Ζακχαῖος ἦταν ἀρχιτελώνης. Οἱ τελῶνες ἐκείνη τὴν ἐποχὴ προπλήρωναν τοὺς φόρους στοὺς Ρωμαίους κατακτητὲς καὶ στὴ συνέχεια ἀνελάμβαναν νὰ τοὺς εἰσπράξουν οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὸ λαό, ἐπιβαρύνοντας ὅμως τοὺς φορολογούμενους μὲ ἐπιπλέον ποσὰ ἀποσκοπῶντας στὸν δικό τους πλουτισμό. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ τελῶνες θεωροῦνταν ἐξ ὀρισμοῦ ἀμαρτωλοὶ καὶ ἦταν ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τὴν κοινότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ζακχαῖος, ὡστόσο, ἂν καὶ τελῶνης, εἶχε τὴν ἀγαθὴ ἐπιθυμία νὰ δεῖ τὸν Κύριο. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν κοντός, τὸ πλῆθος ποὺ συνόδευε τὸ Χριστὸ δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ Τὸν ἀντικρύσει. Γιὰ νὰ μπορέσει λοιπὸν νὰ Τὸν δεῖ σκαρφάλωσε σ' ἓνα δέντρο.

Ἡ πράξη αὐτὴ τοῦ Ζακχαίου ἦταν πράξη ταπεινωτικὴ. Πρῶτον, διότι ἓνας πλούσιος ἀξιωματοῦχος τῆς ἐποχῆς σκαρφάλωνε σὰν μικρὸ παιδί πάνω σ' ἓνα δέντρο. Δεύτερον, διότι, ἀνεβαίνοντας στὸ δέντρο, ἐξέθετε ἀκόμη περισσότερο τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ μικροῦ του ἀναστήματος, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἐξέθετε ἀκόμα πιὸ πολὺ στὰ εἰρωνικὰ σχόλια τοῦ πλῆθους. Ὁ Ζακχαῖος ὅμως ταπεινώνεται ἐκουσίως, ἐπειδὴ θέλει νὰ δεῖ τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος ἐπίσης πρόκειται σὲ λίγο νὰ ταπεινωθεῖ, ἀνεβαίνοντας κι Ἐκεῖνος σ' ἓνα ξύλο, στὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ. Ἡ ταπείνωση τοῦ Ζακχαίου συγκροτεῖ σημεῖο ἐπαφῆς μὲ τὸ Χριστό, ποὺ βαδίζει τὸ δρόμο πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, τὸ δρόμο δηλαδὴ τῆς ταπείνωσης καὶ τοῦ μαρτυρίου.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν, ὅταν ὁ Ζακχαῖος βλέπει τὸ Χριστό, δέχεται τὴν πρόσκληση νὰ κατεβεῖ ἀπὸ τὸ δέντρο, γιὰ νὰ μείνει στὸ σπίτι του. Ὁ Ζακχαῖος κατεβαίνει καὶ Τὸν ὑποδέχεται μὲ χαρά, ἐνῶ τὸ πλῆθος, ἀνίκανο νὰ κατανοήσει τὸ μήνυμα καὶ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Χριστοῦ, γογγύζει καὶ ἐναντίον τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ὅπως τὸν χαρακτηρίζει, Ζακχαίου, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἐπέλεξε νὰ καταλύσει στὸ σπίτι του.

Ἀντίθετα ὁ Ζακχαῖος, ἀλλοιωμένος ἀπὸ τὴν ἀπρόσμενη ἀποδοχὴ καὶ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, δηλώνει ἐκουσίως καὶ αὐτοβούλως ὅτι θὰ δώσει τὴ μισὴ του περιουσία στοὺς φτωχοὺς καὶ ὅτι, ἐὰν ἀδίκησε κάποιον, θὰ τοῦ ἐπιστρέψει τὰ τετραπλάσια. Ἐχοντας ταπεινωθεῖ καὶ διαπιστώσει πόσο πολὺ ἀποδέχεται καὶ ἀγαπᾷ τὸν ἄνθρωπο ὁ Χριστός, ἐμφανίζεται πρόθυμος νὰ ἀνταποκριθεῖ ἔμπρακτα στὴν ἀγάπη Του, υἰοθετώντας μία ἀντίστοιχη στάση ἀγάπης πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Μετὰ τὴ γνωστοποίηση τῆς ἀπόφασης τοῦ Ζακχαίου νὰ διανεῖμει τὴν περιουσία του, ὁ Χριστὸς ὁμολογεῖ ὅτι ἡ σωτηρία ἦρθε σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Διότι καὶ ὁ Ζακχαῖος εἶναι παιδὶ τοῦ Ἀβραάμ. Εἶναι, καὶ ἐκεῖνος, τὸ χαμένο πρόβατο πὺν ἦλθε νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ ὁ καλὸς ποιμένας. Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦρθε νὰ ζητήσῃ τὴ σωτηρία τοῦ Ζακχαίου ἤδη πρὶν ὁ ἴδιος ὁ Ζακχαῖος ζητήσῃ νὰ δεῖ ποιὸς εἶναι ὁ Χριστός. Ἡ σωτηρία αὐτὴ περιλαμβάνει τὴν ἀποκατάσταση τῆς σχέσης τοῦ Ζακχαίου τόσο μὲ τὸν ἴδιο τὸ Θεό, ὅσο καὶ μὲ τὴν κοινότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποία τὸν εἶχε ἀποκλείσει ἡ προγενέστερη ἀμαρτωλὴ ζωὴ του.

Ἡ σημερινὴ περικοπὴ μᾶς φανερώνει, μεταξὺ ἄλλων, τὰ στάδια μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα συχνὰ διέρχεται ἡ σχέση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀμαρτωλὸς καὶ ἄδικος. Ὁ Χριστὸς ὅμως στοχεύει στὴ σωτηρία του. Πολλὲς φορές ἡ σωτηρία αὐτὴ, ἡ συνάντηση δηλαδὴ μὲ τὸ Χριστό, παρεμποδίζεται ἀπὸ ἄλλους ἀνθρώπους, ἀκόμα καὶ ἀπὸ πλήθη πὺν περιστοιχίζουν τὸ Χριστό, χωρὶς στὴν πραγματικότητα νὰ κατανοοῦν ἢ νὰ ἀποδέχονται τὸ μήνυμα καὶ τὴν ἀποστολή Του.

Γιὰ νὰ συναντήσῃ κανεὶς τὸ Χριστό, θὰ πρέπει πρῶτα νὰ τὸ θέλει καὶ μετὰ νὰ τὸ προσπαθήσῃ. Στὴ συνέχεια θὰ πρέπει νὰ ταπεινωθεῖ, ὥστε νὰ ὁμοιάσῃ ἐσωτερικὰ πρὸς ἐκεῖνον πὺν ταπεινώθηκε πάνω στὸ Σταυρὸ γιὰ τὴ σωτηρία μας. Μὲ τὴν ταπείνωσιν ἀνοίγει ὁ δρόμος τῆς συνάντησης μὲ τὸν Χριστό. Ἡ συνάντηση ὅμως αὐτὴ δὲν ἐξαντλεῖται σὲ ἐσωτερικὰ βιώματα καὶ εὐσεβεῖς σκέψεις. Ἐὰν εἶναι γνήσια, μετουσιώνεται σὲ πράξεις. Ὁδηγεῖ στὴν ἀλλαγὴ τῆς στάσης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τοὺς συνανθρώπους του καὶ καταλήγει στὴν οὐσιαστικὴ καὶ πλήρῃ ἔνταξή του στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, στὴν Ἐκκλησία. Δηλαδὴ στοὺς ἀνθρώπους πὺν ἀγωνίζονται καθημερινὰ μὲ θυσία, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴ χαρὰ τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ συνανθρώπου στὴ ζωὴ τους.

Γένοιτο.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΕΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2023

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ΄ ΜΑΤΘ. (Μτθ. ιε΄ 21 - 28)

29 Ιανουαρίου 2023

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ διήγηση, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, περιγράφει τὴν ἀποκαλυπτικὴ συνάντηση τοῦ Κυρίου μὲ μιὰ ἄγνωστη Χαναναία γυναῖκα. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος στὴν περικοπὴ αὐτὴ ἀναφέρεται σ' ἓνα ἔργο τοῦ Ἰησοῦ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης, θέλοντας νὰ τονίσει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ τῆς γῆς βρίσκονται στὸ σχέδιο τῆς θείας Οἰκονομίας γιὰ τὴ σωτηρία.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ ἔσπευσε νὰ Τὸν συναντήσει ἐκμεταλλεῦμένη τὴ ἐπίσκεψή Του στὰ μέρη της. Δοκίμαζε μεγάλη συμφορὰ καὶ ὁ πόνος συνέτριβε τὴν καρδιά της, γιὰτὴ ἡ θυγατέρα της ἦταν σὲ πολὺ ἄσχημη κατάστασι ὑποφέροντας ἀπὸ τὶς δαιμονικὲς δυνάμεις. Θὰ ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ ὠφέλιμο νὰ παρακολουθήσουμε τὸν διάλογο τοῦ Κυρίου μὲ τὴν Χαναναία, γιὰ νὰ περιγράψουμε τὰ στάδια ἀπὸ τὰ ὁποῖα πέρασε ἡ προσωπικὴ σχέση της μαζὶ Του, ὥσπου νὰ λάβει ὅτι ζήτησε, δηλαδὴ τὴ θεραπεία τοῦ παιδιοῦ της.

Ἀρχικὰ ἀκούγεται ἡ θερμὴ ἰκεσία της «Ἐλέησόν με Κύριε, Υἱὲ Δαβίδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται». Πρόκειται γιὰ ὁμολογία ποὺ μόνον τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μποροῦσε νὰ ἀποκαλύψει στὴ καρδιά της. Ὁμολογεῖ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ ζητεῖ τὸ ἔλεός Του γιὰ τὴν ἴδια καὶ ὄχι γιὰ τὴν κόρη της.

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ἀρχίζει ἡ σκληρὴ δοκιμασία της. Τὸ πρῶτον σκαλοπάτι ποὺ καλεῖται νὰ ἀνεβεῖ εἶναι αὐτὸ τῆς σιωπῆς τοῦ Θεοῦ. «Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον». Μερικὲς φορὲς μοιάζει ὁ οὐρανὸς νὰ εἶναι κλειστός. Μερικὲς φορὲς εὐσπλαγχνὸς Θεὸς μοιάζει νὰ μὴν ἀκούει, σὰν νὰ μὴν Τὸν ἀγγίζουσαν τὰ προβλήματα μας, σὰν νὰ μὴν βλέπει ὅτι πονάει ἡ ψυχὴ, ὅτι ὑποφέρει, ὅτι ἔχει μεγάλη ἀνάγκη.

Ἀκολουθεῖ ἓνα δεῦτερον στάδιον. Μετὰ τὴν παρέμβασι τῶν μαθητῶν καὶ τὴν παράκλησίν τους νὰ τὴν ἀπολύσει, ὁ Κύριος λύει τὴν σιωπὴ Του. «Ἐγὼ δὲν ἦλθα στὸν κόσμον παρὰ μόνον γιὰ τοὺς Ἑβραίους καὶ αὐτὴ εἶναι ξένη καὶ ἀλλόθρησκη». Ἐδῶ πλέον καλεῖται ἡ Χαναναία νὰ ἀνεβῆ ἓνα ἀκόμα σκαλοπάτι πιὸ δύσκολον ἀπὸ τὸ πρῶτον, αὐτὸ τῆς ἀπορρίψεως. Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ

αίσθάνεται κανείς βαθιά μέσα του την στιγμή που προσεύχεται ενώ παρακαλεῖ, σὰν νὰ ἀπορρίπτεται, σὰν νὰ μὴν εἶναι ἀπ’ αὐτοὺς που ἀγαπᾷ ὁ Θεός.

Μεγάλος πειρασμὸς καὶ μεγάλη δυσκολία. Τί κάνει ὅμως ἡ Χαναναία; Ἐπιμένει στὴν προσωπικὴ κοινωνία της μὲ τὸν Χριστό. Δηλαδή ἐνῶ μέχρι τώρα πήγαινε πίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, τώρα ἔρχεται μπροστά Του, πέφτει στὰ πόδια Του καὶ τοῦ λέγει «Κύριε, βοήθει μοι». Καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου ποὺ φαίνεται καθοριστικὴ γιὰ τὴν σωτηρία καὶ τὴν ὑπερύψωση τῆς Χαναναίας, τὴν ἀνεβάζει στὸ τρίτο σκαλοπάτι τῆς δοκιμασίας της. Ὁ Κύριος κάνει μιὰ φοβερὴ διάκριση. Μιλεῖ γιὰ «τέκνα» καὶ γιὰ «κυνάρια». «Τέκνα» εἶναι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ «κυνάρια» ὁ κόσμος τῶν Ἐθνικῶν. Ἄρτος, οἱ δωρεές τοῦ Θεοῦ. Ἡ Χαναναία οὔτε θίγεται οὔτε ἀποθαρρύνεται, ἀλλὰ ἀντιστρέφει τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπαντᾷ μὲ τρόπο ποὺ φανερώνει τὸ ἐπίπεδο τῆς πνευματικῆς πορείας καὶ ζωῆς της.

«Ναί, Κύριε, καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν». Καὶ μόλις ὁ Κύριος ἄκουσε αὐτὸν τὸν λόγον ἀνεφώνησε μὲ θαυμασμό: «ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! Γενηθήτω σοι ὡς θέλεις». Καὶ ἡ δαιμονισμένη θυγατέρα τῆς Χαναναίας θεραπεύθηκε ἀμέσως.

Καθὼς σταματᾷ ἐδῶ ἡ διήγηση τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ἐμεῖς μένουμε κατάπληκτοι μὲ τὴν ἀπόλυτη καὶ ἰσχυρὴ πίστη τῆς γυναίκας ποὺ ξέρει καὶ ἔχει τὴ δύναμη νὰ ταπεινώνεται, νὰ παρακαλεῖ τὸν Θεό, νὰ ἐπιμένει καὶ νὰ ὑπομένει, μέχρις ὅτου λάβει τὸ ζητούμενο.

Παρουσιάζεται μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ ταπεινὰ χωρὶς θράσος καὶ ἀπαιτητικότητα, χωρὶς ἐγωϊστικὸ θέλημα. Αἰσθανόταν ἀσήμαντη μπροστὰ στὴν ἀγιότητα τοῦ Κυρίου, ἄξια ἀπόρριψης καὶ περιφρόνησης μὰ μὲ ἀκλόνητη τὴν πίστη ὅτι ὁ λόγος Του, ὅποιος καὶ νὰ ἦταν, ἦταν γι’ αὐτὴν λόγος ζωοποιός. Ἔτσι γίνεται ἄξια νὰ ζήσει τὸ θαῦμα στὴ ζωὴ τὴ δική της καὶ τῆς πάσχουσας θυγατέρας της.

Ἀδελφοί μου, ἂν θέλουμε καὶ ἐμεῖς νὰ βροῦμε τὸν Θεὸ καὶ νὰ ἔχουμε λυτρωτικὴ συνάντηση μαζί Του, νὰ εἴμαστε ἀποφασισμένοι ὅτι ἡ ψυχὴ μας θὰ περάσει τὰ στάδια τῆς σιωπῆς, τῆς περιφρόνησεως καὶ τῆς προσβολῆς τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ἔννοια ποὺ τὰ εἰσέπραξε ἡ Χαναναία.

Στὴ δύσκολη αὐτὴ ὥρα πρέπει νὰ ὀπλισθοῦμε μὲ τὰ πνευματικὰ ἐφόδια αὐτῆς τῆς γυναίκας, τὴν ἀληθινὴ πίστη καὶ τὴ βαθειὰ ταπείνωση. Ἔτσι θὰ ἐπιτύχουμε νὰ συναντήσουμε τὸν Κύριο, νὰ ἔχουμε αἴσθηση τῆς Χάριτός Του στὴ ζωὴ μας καὶ ἡ καρδιά μας νὰ ἀρχίσει νὰ γίνεται τόπος Θεοφανείας.

Ἀμήν.